

GORE SRCA

»Kako su mili, slano-
vi! Tvoji, Gospode nad
vojskama! Čezne i gine
duša moja za dvorovi-
ma Gospodnjim«
(Ps. 53, 10, 11)
»Ja Ulica darujem
sv. Mice

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V. ZAGREB, 3. RUJNA 1950. BROJ 36

UČITELJEVO VELIKODUŠNO OPRAŠTANJE

PUT DO PRAVEDNOSTI

Blaženi Petar Faber bio je jedan od drugova svetoga Ignacija. Njega je veoma cijenio sv. Franjo Saleški. Jednom se Petar Faber duboko zamislio u to, kako Bog vrlo želi, da budemo savršeni. Zato je čvrsto odlučio da mu od toga časa ne prođe nijedan dan, da ne napreduje u kreposti. Na taj je način postigao visoko savršenstvo i umro je na glasu svetosti.

I Spasitelj je postavio vrlo odlučni i strogi zahtjev na pravednike, ali i na grešnike, da budu savršeni. To je visoki, a možda i previše cilj. Ali Spasitelj ga je postavio onom zgodom, kad je govorio o ljubavi prema neprijateljima. On veli: »Ljubite neprijatelje svoje, činite dobro onima, koji na vas mrze, i molite za one, koji vas progone i kleveću, da budete sinovi Oca svoga nebeskoga, koji čini da sunce Njegovog izlazi nad zlimi i dobrima, i daje kišu pravednima i nepravednima. Jer ako ljubite samo one, koji vas ljube, kakvu ćete platu imati? Ne čine li to i carinici? I ako pozdravljate samo prijatelje svoje, što osobito činite? Ne čine li to i nezabogašci? Budite dakle savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski« (Mt. 44—48).

Dvije su stvari, na koje nas nuka Spasitelj, ako hoćemo biti savršeni i sinovi nebeskoga Oca. Prvo je, da ne pravimo razlike među ljudima, nego da sve ljubimo kao što On ljubi. On ne pazi, tko je tko, nego jednako svima daje i zlima i dobrima, pravednima i nepravednima i sunce i kišu. Drugo je, da nam u savršenstvu bude Otac nebeski model, uzor. Mi doduše ne možemo nikada doći taj uzor, ali treba, da mu se približavamo sve više, koliko god je to moguće.

Ne zove nas On samo na savršenstvo, nego nam daje i sredstva za to potrebna. Potiče nas naime na neograničenu ljubav i odanost prema Bogu, a sve drugo treba da stavimo izvan toga t. j. podredimo tomu. I to bez promišljanja i oklijevanja. Bez »kako i gdje«, kojima se običavaju ljudi izgovarati i izmicati od kreposti. Traži to zato, jer kruta zbilja vječnosti nužno počiva na načinu zemaljskoga ljudskoga života. On hoće da uzgoji za nebo rod snažan i čvrste volje. I takvom rodu On govori o nošenju križa, o maču, o odsječenju ruci, o izvadenoj oku, sve te zbog postignuća kraljevstva nebeskoga. On ne pozna polutanstva, nego samo odlučne, hrabre i neustrašive borce za savršenstvo i ljubav Božju

Za sve to On obećava pomoć i zaštitu, kad veli: »Molite, i dat će vam se; tražite i naći ćete; kucajte i otvorit će vam se. Jer svaki, koji moli, prima, i koji traži, nalazi, i koji kuca, otvorit će mu se... Otac vaš, koji je na nebesima, dat će dobra onima, koji ga mole« (Mt. 7, 7, 8, 11).

Spasitelj najljubeznije postupa s dušama da ih preobijede, da budu sinovi Oca nebeskoga. On ljubi grešno čovječanstvo, kao što majka ljubi svoju djecu. Majka uvijek ljubi svoje dijete. I zato mu oprašta uvijek, jer ga ljubi. Tako i Spasitelj. Kako se to divno vidi iz onoga mjesta Sv. Pisma, koji govori: »Tada pristupi k Njemu Petar i reče: »Gospodine, koliko puta, ako sagriješit' brat moj protiv mene, da mi oprostim? do sedam puta? Reče mu Isus: Ne velim ti do sedam puta, nego, do sedamdesetput sedam puta« (Mt. 18, 21—22). Zar to nije uvijek!

Majka se veseli, kad čuje prvi glas svoga djeteta. Kad vidi njegov prvi slobodni i samostalni korak. Mi smo sigurno već vidjeli dijete, kako posrće. To nije ništa neobično. Surava će i divlja mato priskočiti i podići dijete, ali će usti sasuti na nj riječku prijekornih riječi i dati mu mnoštvo udaraca i šamara. Takove nisi sve majke. Dobra se majka veseli, što joj dijete puza, diže se i posrće, jer ga istinski i nježno ljubi.

Takav je naš Spasitelj: »Trske stučene ne će prelomiti, ni stijenja što se dimi, ne će ugusiti; kod pravdu ne privede pobjedi. I u ime Njegovog uzdat će se naroda« (Mt. 12, 20-21). Sva se pokoljenja neka uzdaju u Njegovu blagost i njezinu brigu. Ta On je došao, da sve spasi i k Sebi pritegne. Tolika je velika Njegova ljubav.

On je učio ljude, da se svaki dan mole: »I otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima našim« (Mt. 6, 12). Zašto bi nas tako učio, da Ga tako molimo i da Ga sjećamo na uvjet da nam tako oprašta, kako i mi opraštamo? Zato da nas upozori, kako je Njegova ljubav prema nama darežljiva i širokogrudna, samo treba da je i naša takova prema Njemu i bližnjima.

»Da je tamu tako, vidi se iz Njegovih riječi: »Ne sudite i ne će vam se suditi; ne osuđujte i ne će biti osuđeni; opraštajte i bit će vam oprošćeno« (Lk. 6, 37).

I opet veli Spasitelj: »Ako li ne otpustite ljudima njihove pogreške, ni Otac vaš ne će otpustiti vaših pogrešaka« (Mt. 6, 14—15).

Sve ove riječi i opomene odišu divnom i velikodušnom ljubavlju i opraštanjima našega božanskoga Spasitelja i Otkupitelja. Kolikom li nas to napunja utjehom, nadom i pouzdanjem u Nj! I privlači, da Ga slušamo i nasljedujemo, da budemo sinovi nebeskoga Oca i savršeni!

UZNESENJE BLAŽENE DJEVICE MARJE NA NEBO

PROGLASENJE VJERSKE ISTINE.

Dne 30. listopada o. g. sazvat će sv. Otac Papa Pio XII. kardinalski zbor i najviješit će mu, da će 1. studenoga o. g. na dan Sviju dečih, svečano proglasiti vjerskom istinom (dogmom) staro vjerovanje u katoličkoj Crkvi: da je Blažena Djevica Marija, Majka Isusova, umrla, pokopana, us-

krsnula od mrtvih i s tijelom uznesena na nebo. Za ovo proglašenje mole sv. Oca svi kardinali, 99% sviju patrijarha, nadbiskupa, biskupa, poglavara vjerskih redova, bogoslovnih fakulteta i visokih bogoslovnih učilišta, a preko njih i sav katolički svijet.

Velika Mala

8. IX.

Pupoljak ružin jedini,
Sto vihor stražen početi,
Procvać ružom najljepšom,
Svevišnji tako odredi.

Mirisne bjеле latice
Carobne ruže — Jerihon
Ljepotom svježom rešile
Kapljice rosne — Gedeon.

Čudesno biće ružino
Zlatile zrake — Gabao;,
Pobjedu njenu stavili
Harfini zvuci uz Sion...

Koljevku Male Velike
I danas žaste narodi,
Jer nam je zora gruzina,
Sto Sunce žarko porodi.

Drugo je sredstvo, da usvojimo pravednost, da se sami strogo čuvamo od najmanje nepravednosti. Tko ne pazi na male stvari, veli mudri Sirah, malo pomalo će propasti; zapada polako u sve veću nepravednost, pa tako postaje sve veći neprijatelj to lijepe kreposti, K tomu nepravednim, ako i malim dobitkom raste u nama ona sklonost prema blagu i bogatstvu, koja je bezbrojnim ljudima bila na propast. A jer ta sklonost sama po sebi raste, dovodi nas tako daleko, da najsvjetlije zakone pravednosti gazimo nogama. Ili što je zavelo izdajnika Judu, da je nevinog Sina Božjeg predap u ruke neprijateljima? Zelja za novcem, koja je u njemu sve više rasla, i koja je postala progolerna cijelim nizom malenih nepravdi. Zato ne smijemo nijednu vrst nepravedne podcjenjivati i držati je neznačajnom, pa je zanemarivati. Kriat kaže: Tko je u malom vjeran, bit će i u velikom, a tko je malom nepravedan, bit će i u velikom. Sv. Augustin veli: Držimo sve velikim, a ništa malenim. Izbjegavajmo svaku nepravdu, svaku štetu i škodu, ma kako malena bila.

Treće je sredstvo, da polučimo pravednost, u tomu, da se točno ispituje, mo, da li smo u vršenju svojih dužnosti povrijedili pravednost, te da svaku pogrešku u tom pogledu spoznamo i da je smjesta ispravimo. Sv. Bazilij kaže, da je dosta teško u pojedinim slučajevima znati, što je pravo, a što ne, a to zato, što pravu spoznaju smućuje naša sklonost i želja za zemaljskim blagost. Nakon točna i česta ispitivanja samih sebe steći ćemo sposobnost, da točno razlikujemo, što kome pripada, pa da svakom po pravdi dademo, što je njegovo.

XIV. NEĐELJA PO DUVOJIMA

3. IX. 1950.

Sv. Misa počinje ovako: Bože, zaštitite nas, pogledaj i vidi lice svojega mazanika! Jer više vrijedi jedan dan Tvojim duvovima od tisuće drugdje, kako su mili Tvoji slantovi. Gospodine, kako su mila Čeznje i gine moja duša u duvovima Gospodina!

U Postiljeli (Gal 5, 18-24) sv. Pavao nam daje, da se klenome tjelesnim djelima koja vode u propast, a vršimo duševna, koja vode k spasenju. »Braćo! Vrijte po duhu i nemojte zadovoljavati klenim požudama. Jer tijelo težu protiv duha, a duh protiv tijela. Jer se oni protiv jedan drugoga, da ne činite ništa. Hoćete. Ako vas dakle vodi duh, niste pod zakonom. A jasno je, da su svi djela tjelesna bludnost, nečistoća, neistinitost, razuzdanost, idolopoklonstvo, vraćanje, neprijateljstvo, svadbe, neprike, srdžba, spletki, razdori, svađe, ljubomira, zloba, zloba, zloba, zloba i ovima slične stvari, za koje vam naprijed kažem kako sam vam već rekao, koji što takova čine, ne će poći u kraljevstvo Božje. Dok je plod duha: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, dugotrajnost, krotkost, čednost, uzdržljivost, čistoća, sućutnost, dobrotvornost. A koji su plodovi, svoje su tijelo raspeli s mamama i požudama.»

U sv. Evandjelju (Matej 6, 24-33) učesnik Spasitelj, kako se ne trebamo prebrinuti za zemaljske stvari, jelo, odijelo, jer za Otac nebeski, da vam sve treba, pa ne brinite, i kad vam nedo trebati. »U ono vrijeme, reče svim svojim učenicima: Nitko ne može služiti dvojici gospodara, jer ili će mrziti jednoga, a drugoga ljubiti, ili će nastojati uz jednoga a prezirati drugoga. Ne možete služiti Bogu i mamoni. Zato vam kažem: Ne brinite se tako za život, što ćete jesti, niti za svoje tijelo, u što ćete se obući. Zar ne napređi život vaše nego jelo, i tijelo vaše, nego odijelo? Pogledajte ptice nebeske, koje ne siju niti žanju niti sakuju u žitnice, a hrane ih vaš nebeski Oče! Niste li vi mnogo vredniji od ptica? Ili imate, da vam treba, kad se brinete, štiti svojemu rastu jedan laka? Ili štiti svoja st, toliko brniete? Gledajte ptice i naučite, kako rastu: ne trude se niti pretu, a kožu vam, da se ni sramom u svem svojemu sjaju nije odijevao kao jedan od njih. Pa ako Bog tako čuva pticu na koju, koja da se ne jede, a sutra se baca u peć, koliko se ne će vas, malovjerni? Ne brinite se, dakle toliko, i ne govorite: Što ćemo jesti ili što ćemo piti ili čim ćemo se oblačiti? Jer sve ovo traže nezaboga. Zna vaš Otac, da vam treba sve to. Tražite naprijde kraljevstvo Božje i pravdu, a sve ostalo će vam se dodati.»

Pouka. Jesmo li pokušali živjeti po normam načelima? Ako jesmo, kako smo se brzo povratili na staro: u brige za zemaljski život! Mala Kuća Božje providnosti u Turinu hrani svakih dan nekoliko tisuća bolesnika i drugih osoba, čiji su lakovi sredstva. Bog je izravno srce. I tako to već traje preko 100 godina. Treba da imamo nepokolebljivu vjeru i da odano služimo Bogu, pa se mi možemo nadati.

Izvrstan lijek

Došla k župniku žena i tuži svog muža, da dolazi svake nedjelje pijan kući i diže strahovitu galamu. »To se, kaže, ne može više izdržati. Tražim rastavu muža!«

»Što vi radite, kad vaš muž dođe?«

»Ah, razumije se, ne mogu ni ja milovati!«

»Meni izgleda — župnik će — da Vama manjka nešto u Vašem kućnom namještanju.»

»Što bi moglo manjkati?« čudi se žena.

Tada će župnik: »Nabavite sebi malo ticalca, pa kad vaš muž opet dođe pijan i digne vik, vi se tada razgovarajte s Bogom, umjesto s mužem.»

Žena je poslušala i kasnije priznala: »Ovaj se lijek pokazao izvrstnim.»

MALA GOSPA

Na Malu Gospu slavi se rođenjem Presvete Marije našega Spasitelja, a i naše predobro Majke. Njezini roditelji, sv. Joakim i sv. Ana, bili su rođeni u Betlehemu, a plamena Davidova. Kralj Herod je prokopto potomke Davidove, zato su se oni sklonili u Nazaret, na području brda Karmela. Na blagdan sjena išli su u Jerusalem, da primesu svoj dar u hramu. Ali svetočije je javno odbio njihov dar, jer oni nijesu imali djece, pa su ih zato smatrali velikim grešnicima. Oni su se poznato povukli i još više molili i postili, da im se Bog smiluje u ovoj teškoj kućnoj. U molitvi javio je Arkandjel Gabriel sv. Anu, da će roditi kćerku, koja će se zvati Marija. Ona će biti Božja predobranica i Njoj će se i Anđeli klanjati. Bog je to objavio i sv. Joakimu. Sv. Ana je naštro osjetila da je u njoj izvršeno Bezgrešno Začecje Marijino. Ona je postala svetište, u kojem je učeno najveće čudo, a nadvisuje ga još samo utjelovljenje. Sina Božjega. U određeno vrijeme porodila je sv. Ana bez bolj Mjaku Božju. To je bilo u Jerusalemu u Joakimovoj kući, nad kojom se danas diže baštinka sv. Aneliza. Poroda vratila su se u Nazaret. Sv. Crkva danas pjeva: »Tvoje rođenje, Djevice Bogorodice, najvjestilo

MOLITVA MARIJI

Pozdravljam Te, hrane Presvotoga Trojstva, najvećih među svih živih i mrtvih hramova. Pozdravljam Te, sunce svih sunaca, zvijezdo svijtu stoljeća, cvijete svih cvjetova, zatvoreni vrte, najljepši među cvrlovima, zapčenač izvore, najbistriji među izvornicima. Pozdravljam Te, najmirisniji lili-lane u polju Bože milosti; pozdravljam Te, najsvajetnija umjetnino najsvajetnijeg Umjetnika.

Pozdravljam Te, najveća mudrosti, najveća ljubavi, najveća blagosti i najveća svetosti poslije Stvoritelja. Pozdravljam Te, iz dubine svojeg ništavila; pozdravljam Te, kao prosjak u očaju; kraljicu u kraljevatom sjaju. Pozdravljam Te, kao ubogo dijete bogatoga majku. Što je spremna uslišati molbu žena, koja je rodila mačinstvom.

je radost svemu svijetu, jer iz Tebe izlaze sunce pravde, Krist, Bog naš, blagost, posrnanje i smrt i darovao nam vječni život. Zato je prestrano rođenje Marijino početak djele otkupljenja, a i početak svih drugih krističanskih blagdana.

»Marija u hebrejskom jeziku znači: »Mores, »Zvijezda mora. Ona je bila more boli. Ona je Zvijezda mora, jer Njezine krepost sjaji nad cijelim svijetom i pokazuju kroz sve bure i oluje i šuguran put u nebo. Sv. Jeronim veli: »Uzvišeno ime, koje je nadjenuto Bogorodici, nijesu ljudi dali i izbrali. Ono je došlo s neba i bilo je dano na Božju zapovjed. Sv. Ambrozije nam uvjeren: »Znaš je, da već imaš mislost Božju ili da ćeš je skoro steći, ako s ljubavju izgovaraš ovo me.« A sv. Bernardo kliče: »O velika, o premlitost, o predostajno svake ljubavi Marijo! Ne mogu Tebe zavrati, a da ne osjetim noz, zar, ne mogu na Tebe pomisliti, a da mi duša ne zaigra od svele radosti i iskrenoga veselja. Oni, koji Tebe ljube, ne mogu se spomenuti Tvojege svetoga imena, a da ne osjetite u srcu nebesku slast, kojom je Tebe svemogući Bog obasuo.»

O Kraljice moja, o utjeho moja, o nado moja o Majko moja! Pogledaj na mene, svoje najsiromašnije, najnestretnije i najpotrebnije dijete. Spusti zraku svojeg svetoga u ponor moje patnje, pošalji dakle Božje milosti u tješkobu mojeg srca. Sli mi jednom rukom od Božje pravde, a drugom rukom ili nad mojim glavom predragocjenu Krv Isusovu, da mi sjaj i se bacu u sjenu sve boli tijela. Moli se za me Presvetomu Trojstvu. Nek miris i ljepota tvoje molitve zavjetno bljedu mojih grijeha. Nek se pravde grijeh svika onoga bolnog časa, a osobito u vrijeme mojege prelaza u vječnost. Dočekaj me tada, Marijo, kraljice patnika sa svojim Sinom, kraljem mučenika i Bogom siromaha, i zamijeni moje boli s vječnom radošću Amen.

Misionar spasio plemo od propasti

Na otoku Yule u Novoj Gvineji dogodilo se nešto vrlo čudnovato. Odjednom se na njemu pojavio neobičan lik, kojeg bijelodjelci lica u dugoj ermoj hvalje i okruglim crnim šeširom na glavi. Urođenici su, gledali neobičnog stranca kao neko čudovište. On je sagradio posred otoka drvenu kolibu i tu se nastanio. Čuđenje urođenika doseglo je svoj vrhunac, kad su se jednoga jutra vrata kolibe širom otvorila, a tajanstveni se stranac pojavio u odjeći, koja se bijelila kao zlatu na suncu. U pozadini kolibe stajao je stal pokriven bijelom kožom snjeg, a na stolu je bio neki neobičan znak od greda, na koji je bio pribijen s rukama i nogama bijed čovjek. Stanovnici otoka promatrali su s poštovanjem, sa strahom i a uzbuđenjem tajanstvene kretnje strančeve. Misli su, da je bijeljak, koji šarobnjačkim kretanjima zaklinje duhove zdravlja i bolesti. Napokon se misionar sprjetilje s njima, osobito pošto onog događaja, kad je misionar izliječio elromašnog dječaka, kojega njihov šarobnjačnik nije mogao ozdraviti. — Stanovnici otoka pomalo je izumirali, jer nije bilo podnizika. Tu je vladalo dovoljki zakon, da se dječovište moraju udavati za starce i obratno. »Pa taj je zakon protuprodučan« — govorio je misionar. Nakon nekoliko dana došla je misijskoj postaji jedna djevojčica govoreći se u susuzama: »Utiješljivo će ti ovaj Oče. Što se dogodilo, moje djetelne Oče, onom se udati za 80-godišnjeg starca. Ja ga ne ljubim. Spasim me od te udaje!« »Dobro, moje djetelne, ostani ovdje,« reče Otac. Donoše sve

urođenika sa zahtjevom, da im se preda djevojčica. Otac je to energično odbio govoreći: »To je ludost udavati dijete za 80-godišnjeg starca. Po tem protuprodučnom zakonu vi ćete sami uništiti svoje plemo.« A kad su prednici počeli mahati batinama i počeli se prijetiti da će ga spaliti zajedno s kućom, Otac se pomoli Bogu, da nađe dobar izlaz iz te opasnosti. »Ja ku kupiti zaručnice doviknuo je on razjerenim urođencima. »Kakovu plaću tražite za nju?« Oni se čudno pogledaše, a jedan iz gomile viknu: »Daj vrecu brašna!« I vrecu duhana!« tražio je drugi. »I tri tuceta pokrivača,« cjenkao se treći. »Prijetim« odvrat Otac smijući se tako smiješno kupiti, i naskoro on uda djevojčicu za mladog urođenika. Daljnje je kupovanje bilo dozvoljeno. — Napokon misijska stanica postade uređ za vječnavanje. Kroz nekoliko vremena Otac je kupio 150 djevojčica, koje su se k njemu utekle za pomoć. On ih je sve posvećao za miadje ljude. Krišćanska je općina ramjetno porasla, i jedu u obitelji bilo po 8-10 djece, koju je Otac kratko i vodio k Presv. Euharistiji. On je uspio, da se prestane s ukupnavanjem živih slabanih staraca i novorođenčadi, da prestane žrtvovanje ljudi i kanibalizam (judožderstvo). Ostim toga, on ih je poučio u obradivnu zemlju i sada oni žive u plodnoj općini zemlji. — Nakon dužeg vremena on je kao Australski biskup pohodio svoju veliku djecu avionom a brižljivo ljubavi prema njima. »Idite i naučavajte sve narode!«

(Prijevod a Esperanta)

PRVO I NAJPO TREBNIJE

Čovjek, kruna svih vidljivih stvorenja, zadnje je a ujedno i najsvajetnije Božje stvorenje na ovoj zemlji. Na njemu se je zastupilo stvaralačko Božje djelovanje. Stvaraljen od Ivernog tijela i duhovne duše dotle vidljivi i nepovidljivi svijet. Po svome tijelu sličan nižim zemaljskim stvorenjima, a po svojoj duši sličan Bogu, čovjek je postavljen između ostalih stvorenja i Boga kao spojna točka između duha i stvari, veza između neba i zemlje.

Krivnjom čovjeka ovo dvojstvo njegove naravi; oduvijek je za njega bilo kobno. Čovjek nije znao održati ravnotežu između ta dva počela svoga bića, nije se hito podvri poretuku određenom od Stvoritelja, po kojem je duhovno nad stvarnim, ali nad prolaznim, savršeno nad raspadljivim. Umjesto da čovjekom gospodari duh kao pečelo duhovnosti, savršenstva i vječnosti, čovjekom je zagospodarilo tijelo sa svojim strastima; i nagučnuta, tijelo koje je počelo raspadljivosti i prolaznosti.

Ovaj nesklad, koji je čovjek ostvario u svome životu, koji je prouzrokovao u svojoj osobnosti, ovaj nered u odnosima između prolaznog i vječnog, tvornog i duhovnog, savršenog i raspadljivog uzroka je i nevolja, koja naselja pojedina i ljudski rod.

Krist je došao na ovaj svijet, da ukloni ovaj nesklad u vječnjem životu, da uspostavi harmoniju u čovječjoj osobnosti. Radi toga nam On u današnjem sv. Evandjelju poručuje: »Nitko ne može služiti dva gospodara... Ne možete služiti Bogu i mamoni!« Znači li ovo, da se kršćanim uopće ne može zanimati za stvari materijalne prirode? Či je tako, kada bismo na ovaj način shvatili Kristovu poruku? Naše tijelo je Bog stvorio. Od Boga prema tome potječu i naše tjelesne potrebe. Još prije istočnoga grijeha mi je rekao: »Jesti će kruh u znojju svoga lica.« Znači, da se čovjek po volji Božjoj mora brinuti za svoje tjelesne potrebe, za svoj materijalni i gospodarski razvitak. Međutim, kod ovoga trebamo imati na umu dalje Kristove riječi: »Nemojte se tješkobno brinuti za život svoj što ćete jesti, i što ćete piti, ni za svoje svoje, u što ćete se obući.« Znači, moramo se brinuti i za hranu i za pilo i za odijelo, ali, to ne smije biti tješkobna briga. Ta briga ne smije biti talva, kao da postoji potreba samo za jelom, pilom i odijelom, a nikakvih drugih briga kao da nemamo. Ta briga ne smije biti talva, kao da je tijelo i podmirenje tjelesnih potreba jed na svrha našega života. Brigu za tijelo moramo podvri brizi za dušu, a tjelesne potrebe moramo uskladiti našim duhovnim potrebama.

»Oče Vaš nebeski zna što vama treba.« Svi m, osjećamo veliku utješbu stvarnosti ovih Kristovih riječi. Zar nijesmo u svome životu vrlo često osjetili briznu ruku našeg nebeskog Oca, koja tu rukovodila našim životom? Zar ne vidimo, da je Otac nebeski sve, što je stvorio na ovoj zemlji, stvorio za to, da služi za podmirenje naših potreba? Orogromna i raznovrsna bogatstva žive i mrtve naravi Bog je stvorio, da bi Njegovo najsvajetnije i najmilije zemaljsko stvorenje moglo sebi ostvariti ugodan život na ovoj zemlji. Ali On je istodobno usadio u našu dušu neutješivu želju za nepočinućom i beskraćnom srećom, dao nam je razum, kojim shvaćamo, da do te sreće ne možemo doći, ma kako inače bogatim posjedovanjem zemaljskih dobara. U našu dušu nam je usadio svijest, da smo došli u ovaj zemaljski život radi ostvarenja svrha, koja daleko nadmašuje prolaznosti stvarujućje svima nama u današnjem svemaljskih ulvanja. Radi toga Krist pe-Evangelju je »Tražite naprijde Kraljevstvo Božje i pravdu njegovu pak će vam se nadodati sve ostalo.«

